

לחברות הערוזת: שגיא 064-6868199

זמני ת"א:

פְּנִימַת הַשָּׁבֶת: 19:30

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:33

ר"ת: 21:03

לקבלת העלון במייל-

שלחו הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 508 2.7.2021 - כב' תמוז תשפ"א

זו השעה לה' צדיקים יבואו בו

פְּרִישַׁת - פְּנִינָה

ובני פלוא אליאב (כוב)

'פלוא' - לשון מופלא, מכוסה ונסתר. לפעמים הקב"ה מתנהג עם אדם בכיסוי. הוא כבר לא יודע מה רוצים ממנו, כל הזמן יש לו טרדות, מכל מקום יש לחץ והצרות באות בצרורות... "מה הולך פה?", הוא צווח... אדם כזה שמתנהגים איתו באופן מופלא ומכוסה, צריך לדעת שכל מה שעובר עליו זה הכל מגיע מ'אלי-אב'...

גם בהסתרה שבהסתרה - זה אבא שבשמיים שהוא אלוקינו. הבטחון האמיתי זה להאמין באמונה שלימה שכל דבר שנעשה הוא מ-ה' שהוא תכלית הטוב. והכל נעשה לטובה.

וכך כותב הגר"א בברכות: לפי ערך הרעה שבאה לאדם, כך תבוא בעקבותיה הטובה. שאם באה לאדם רעה קטנה, כך תבוא לאדם טובה קטנה. ואם באה לאדם רעה גדולה, כך תבוא לאדם טובה גדולה.

ר' שלומק'ה מזוועיל היה אומר שקבצן שניגש לקבץ נדבות... אם הגביר אומר לו: יש לך 5 שקל עודף? כמה הוא הולך לקבל...? 10 שקלים. ואם הגביר שואל אם יש לו 50 שקלים עודף? כמה אז הוא הולך לקבל...? 100 שקלים. ככל שמבקשים ממך יותר, כך אתה הולך לקבל יותר!

פעם אחת היתה איזו אישה יר"ש זקנה, שנפלה במדרגות ושברה את הרגליים והירכיים... זה לא פשוט בגיל כזה. ההחלמה ממושכת וארוכה, והכל כואב פי כמה. יותר נמה שנשברו לה הרגליים, נשברה רוחה... סף יאוש. ניגשו לר' אייזיק שר, וביקשו ממנו שילך לעודד אותה. אמר לה ר' אייזיק: את זוכרת את הצער שהיה לך בהריון? "כן", ענתה. ואת זוכרת גם את הצער שהיה לך בלידה?, "בודאי, איך אפשר לשכוח?... והיום, כשאת נזכרת בצער שהיה לך, את שמחה או עצובה? "ודאי ששמחה, סוף כל סוף יצא מזה בן, ת"ח, עבד ה'!". אמר לה ר' אייזיק: חז"ל אומרים שהייסורים בונים בשמיים בניינים גבוהים! יש תכלית ושכר לייסורים! ואם תאמיני באמת בדברי חז"ל הללו, אע"פ שאת לא רואה את הפירות, את תעברי גם את המשבר הזה בשמחה רבה... (מתוך 'אפריון שלמה' גיליון 259)

מסירות נפש – מתוך 'אפריון שלמה' (גיליון 259)

בסוף הפרשה שעברה, קראנו על מסירות נפשו של פינחס, שנכנס לתוך אוהל נשיא שבט שמעון ודקר אותו בשעת עברה עם הגויה, ולא פחד מכל אותם שומרים שעמדו מחוץ לאוהל והיו יכולים לשים קץ לחייו.

והנה בפרשתנו רואים אנו שהקב"ה מתפאר ומשתבח במעשיו של פינחס, ואמרו רבותינו: "בדין הוא שיטול שכרו", פינחס קיבל שכר גם בעולם הזה וגם בעולם הבא מרוב חיבת השם אליו.

וכל זה למה? בגלל שמסר נפשו על מצוות השם, הוא ידע שהוא יכול למות, אבל בכל זאת מסר עצמו לכבודו של בורא עולם, ועל כן נתן לו הקב"ה את בריתו שלום.

ומסירות נפש יש בכל תחומי המצוות, כמו שידוע שכתוב בספרים הקדושים שכשאדם עוזב בשעת לילה את אשתו ואת ילדיו, ולפעמים גם את אורחיו החשובים, בכדי ללכת לביה"כ ללמוד תורה, הרי זאת מסירות נפש, ובעבור זה יזכה לשכר כפול ומכופל.

אדם שמוסר את כל רכושו וממונו ומתמסר לעבודת הבורא, ידע נאמנה שלא יאונה לו שום נזק ואין מי שיכול להרע לו.

מעשה ביהודי יר"ש ות"ח, שהיה לו פונדק ששם היו שותים האיכרים הגויים, ואלו היו אוהבים אותו מאוד. יום אחד הגיע אל הכפר כומר רשע וצר עין והחל להסית את כל האיכרים הגויים נגד אותו יהודי, אך אלו לא נאותו לו. לאחר עמל ושכנוע רב, הצליח לגרור אותם נגדו, ולא ביקרו יותר בפונדק שלו.

והנה בהגיע חג הפסח, ידע אותו כומר שהיהודי מוכר את כל השיכר שלו בפונדק לגוי, והטיל חרם שאף אחד לא יקנה את החמץ מן היהודי הזה, וכך יוכלו להינות מהפקר של כל השיכר...

והנה בערב פסח מחפש היהודי גוי כדי למכור לו את חמצו, וכולם מסרבים. ידע שזהו נסיון מאת השם יתברך, פתח את דלתת הפונדק והכריז: "כל החמץ שבפונדק הפקר! כל אחד יכול לבוא ולקחת!", עזב ונסע העירה לחגוג את החג עם משפחתו.

כשחזר נישקו לו כל האיכרים את הרגליים, מה קרה? מתברר שאיך שעזב הגיעו שני כלבים גדולים ומפחידים ולא נתנו לאיש לעבור את דלתות הפונדק.

ומעשה במשפחה שעלתה מגרוזיה, וכל הבנים תלמידי חכמים, שנשאל האב על מה זכה? סיפר את הסיפור הבא: כשהיו בגרוזיה רצו השלטונות לסגור את המקווה בכל מחיר, ולכן אירגנו משלחת מטעם משרד הבריאות לבדוק את סטריליות המקווה.

אותו יהודי שמע על העניין ומיהר להקדים לשם לפני המשלחת, וכשהחליטו אלו על סגירת המקווה בטענה שהמים אינם ראויים לטבילה, לקח כוס מים מהמקווה, שתה אותם... ושח: אם אני שותה, איך אתם טוענים שהם לא ראויים לטבילה? רואים אנו כי מסירות הנפש משתלמת ביותר!

אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם (כז, יז)

מספר הגאון רבי יחיאל מיכל שטרן שליט"א זכורני שכשהייתי ילד, אבי זצ"ל חזר מהתפילה בליל שבת, אמרה לו אמי: "הוצאתי את המרק להאכיל הילדים, וראיתי שהוא אדום הרבה, חוששני שמא לא הכשרתי עדיין את העוף ובטעות בישלתיו", אמר לה אבי: "נו, לא נאכל את המרק ונכשיר הכלים".

אמרה לו אמי: "אבל יש בעיה: הרי בכל ערב שבת היתה באה אשה ענייה משכונת הבוכרים, והייתי נותנת לה שני כנפיים וגם היום היתה, ומה נעשה עכשיו?".

אבי זצ"ל, כששמע הדבר – חווירו פניו, עד שהוצרך לישב על הכסא. נעשה עכשיו? הרי לא ידוע היכן ביתה, ואיך נחפשנה? ירד אבי לבית רבי צבי פסח פראנק לדון בשאלה, ואמר: "אין לי שום עצה איך אפשר להכשירו, אבל אולי ילך לרבי עובדיה יוסף, אולי ימצא איזה צד היתר בדבר?".

ירד אבי לבית רבינו עובדיה יוסף, והיה אז באמצע סעודת שבת. ניסה רבינו לברר אם אמי מניחה את העוף כשרותחים המים או לפני כן, השיב אבא זצ"ל: "נראה לי שבתחילה מניחה העוף, ושופכת עליו מים ומעמידה על האש". אמר רבינו: "אין כאן צד היתר!".

התפרץ אבי בבכי: "מה אעשה? הרי לאשה הענייה יש שני כנפיים מעוף זה!". אמר לו: "אתם יודעים היכן גרה?" ענה לו אבי: "אשתי אמרה לי שגרה בשכונת הבוכרים, אבל איני יודע היכן!".

חשב הרב כמה דקות ואמר: "אם אתם תלכו לבוכרים מי יסתכל עליכם? מלבד מה שעכשיו כולם יושבים בסעודת שבת, אני אלך עמכם ויתכן שנמצא מישהו, וכשיראו אותי ואני אבקש לחפשה – אני בטוח שבס"ד נמצא אותה!". רבינו בירך ברכת המזון, עזב את בני ביתו וביחד עם אבי הלך לשכונת הבוכרים.

בדרך אמר לאבי: "תפלל כבודו שנמצא מהר, כי יש לי שיעור ב'פורת יוסף'. ולא אוכל לעכב את השומעים". כשהגיעו לשכונת הבוכרים, ראה רבינו אשה יוצאת מחצרה, שאלה: "היכן גרה הענייה?", אמרה: "הרבה עניות יש כאן בשכונה!", אבל לאט לאט התאספו כמה אנשים, וכשאבי תיאר קצת את אופי הענייה מיד צצו כמה שמות. הלכו לבית אחד ורבינו עם אבי דפקו על דלתה, ומאחוריהם קבוצה של אנשים.

האשה כבר ישנה, ונשמע מאחורי הדלת: "מי זה?". אמר: "עובדיה יוסף!". מיהרה לפתוח הדלת, ונבהלה בראותה את רבינו וקבוצת אנשים מאחוריו.

שאלה: "מה קרה?", אמר לה רבינו: "אשתו של איש זה נתנה לך היום שני כנפיים, והם אסורים באכילה!".

אמרה: "ב"ה שהרב הודיע לי! הנחתי אותם בחמין למחר!". הסתובב רבינו לאבי (שלא הכירו), ואמר: "צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה לידם, כנראה שכבודו צדיק...".

(מתוך הספר 'מורן' מאת הרב יחיאל מיכל שטרן)

אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם (כז, יז)

לרבינו מרן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל היה שיעור קבוע בשבת אחרי סעודה שלישית, לאברכים תלמידי חכמים. באחד השיעורים נקט רבינו בצעד לא שגרת, סיפר להם על שאלה שנקרתה לפניו באותו שבוע, וביקש שישמיעוהו את דעתם בענין: לחולה מסוכן שהיה זקוק לניתוח, הציעו שתי אפשרויות – רופא אחד מומחה גדול בעל שם בינלאומי, אבל אדם מתנשא עד כדי כך, שאי אפשר לשוחח עמו אפילו שיחה פשוטה, שהחולה והמשפחה זקוקים לה כדי להירגע. האפשרות השניה היא רופא בינוני טוב מאד, אולם אדם טוב ונעים הליכות שאפשר לשוחח עמו כדבר איש אל רעהו. מי מהם עדיף? אמרו לו כולם: ודאי שהרופא הבכיר עדיף, כי עליו אפשר יותר לסמוך מן הבחינה הרפואית. ומה שאינו מתנהג כראוי – מה לעשות, ממילא "טוב שברופאים לגיהנום" (קידושין פב ע"א)... היה שם עוד יהודי תלמיד חכם ועסקן רפואי, והוא אמר ההיפך: "צריך לקחת את הרופא השני, כי על בעל גאווה אמר הקב"ה: 'אין אני והוא יכולין לדור בכפיפה אחת', ואם כן איך אפשר לנתח כשהקב"ה לא נמצא עם הרופא בחדר הניתוחים? הרופא אמנם גדול, אבל הקב"ה לא יהיה שם?!"... (אמנם רבינו שנשאל אם זו הוראה לתמיד, לשאול). נענה כי בכל פעם יש לשאול.

וּבְנֵי קָרַח לֹא מֵתוּ (כו, יא)

ויש לשאול מדוע הם לא מתו? הסביר בעל ה"נחלת יעקב": הקדמה: מובא בתרגום ירושלמי (ובדומה בתרגום יונתן) 'ובנוי דקרח על דלא הוו בעצתיה דאבוהון לא מיתו' ובתרגום – בני קרח כיוון שלא היו בעצת אביהם לא מתו. והיכן ראינו שהם לא היו בעצת אביהם? מובא במדרש כי כאשר קרח חלק על משה, הוא הורה לכולם שכאשר משה יכנס הם לא יקומו לכבודו. כאשר משה נכנס התלבטו בני קרח כיצד עליהם לנהוג? מצד אחד הם מצווים לנהוג כבוד במשה רבם. ומאידך, הם מחויבים בכבוד אביהם ואם הם יקומו הם יכעיסו אותם? היישוב של הספק הוא ע"פ המובא בגמרא (חולין) הכתוב אומר 'ומכה אביו ואמו מות יומת' (שמות כא, טו') שואלת הגמרא למה על הכאת האב מחויב הבן מיתה? אולי זה לא אביו? (כי כידוע האם היולדת היא ודאית והאב הוא מוחזק כאביו) ונמצא מיתה על ספק? עונה הגמרא 'אזלינן בתר רובא' הולכים לפי הרוב וכיון שרוב האבות כשרים לבן הבן המכה מחויב מיתה. לפי זה התירוץ מתיישב נפלא: בני קרח ראו כי רוב ישראל קמים לכבוד משה. ולכן אם הם לא יקומו נמצא שהם לא הולכים אחר הרוב, ואם לא הולכים אחר הרוב אז הם כלל לא מחויבים לשמוע לקרח כי שמא הוא לא אביהם. ולכן בכל מצב הם הבינו שהם צריכים לקום לכבוד משה בכניסתו, ובזכות אותה קימה 'ובני קרח לא מתו'. (מתוך העלון 'מתוק מדבש' – לרב ברוך בוקרה שליט"א)

זכות דברי התורה בעלון יעמדו:

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, אפרת בת מזל, נועה בת יעל, קרן בת רחל, עדן שירה בת גילה.

לזרע בר קיימא: רווית רבקה בת אורלי, מוריה בת אורנה, מורן בת רותי. לפרנסה טובה: שגיא בן מרים, מורן בת רותי, לירון בן פנינה.

לרפואה שלמה: מרים בת ציפורה, ציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה, עזיזה בת שוליקה, שולה בת עזיזה.

לעילוי נשמות: ציפורה בת מורוור ז"ל, אביגיל בת מרים ז"ל, אהרון רפאל בן רבקה ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, ז'קלין לוי בת מסעודה ז"ל, יוסף בעדאש בן נוארה ז"ל, ירושה בת רות ז"ל, זהרה ואסתר ושמחה ומכלוף בר חנינה למשפחת בן שבת ז"ל, אברהם בן חנה וזבולון הכהן ז"ל, אסתר בת מרים ז"ל, רות בת יוכבד ז"ל, אליעזר בן אסתר ז"ל.